

СИТУАЦІЯ УСПІХУ В ТЕОРІЇ ПЕДАГОГІЧНОГО СТИМУЛЮВАННЯ

У статті розглянуто поняття “успіх” і “ситуація успіху” в рамках теорії педагогічного стимулювання пізнавальної активності студентів.

Ключові слова: *успіх, ситуація успіху, педагогічне стимулювання, пізнавальна активність.*

Для розвитку людини необхідна наявність постійної системи стимулювальних і цілеспрямованих посилень, основним з яких є успіх. Саме він надає сили, віру й можливість подолання будь-яких перешкод, створює основу для формування адекватної самооцінки, без якої становлення здорової психіки неможливо. Доведено, що в основі активного творчого самопочуття будь-якої людини лежить віра у власні сили. Утвердження цієї віри неможливо без набуття досвіду досягнення й переживання успіху.

На сучасному етапі розвитку суспільства орієнтація на успіх повинна виступати як необхідна умова структури будь-якої ефективної педагогічної системи.

Люди, які займаються навчанням, завжди усвідомлювали, що навчально-пізнавальна діяльність більш ефективна й дає більш якісні результати, якщо в студента виникають сильні, яскраві, глибокі мотиви, що спонукають його досягати мети, при цьому, діяти максимально активно, бути готовим до подолання певних труднощів.

Відомо, що найважливішою умовою досягнення результату в навчально-пізнавальній діяльності є активна особистісна позиція людини. З урахуванням цих положень необхідно будувати освітню практику і робити ставку на забезпечення ситуації успіху в кожного студента; створювати цикл різноманітних справ, у яких студент може реалізувати свій потенціал, свої кращі якості; проектувати відсутні зони; організовувати педагогічне супроводження розвитку; готувати студентів до ролі своїх колег, які проектуватимуть ситуації успіху для інших.

Встановлення ролі “успіху” та “ситуації успіху” у вирішенні освітніх завдань, виявлення причин, наслідків і внутрішньої логіки розвитку прийомів і засобів активізації пізнавальної діяльності студентів на основі реалізації психолого-педагогічного потенціалу “успіху” можливо, за справедливим твердженням відомих педагогів (В. Беляєв, С. Єгоров, Ф. Корольов, А. Піскунов, З. Равкін, Б. Сапунов та ін.), на основі історико-логічного (або, за Ф. Корольовим, історичного й теоретичного) підходу до аналізу генезису системи педагогічного стимулювання в теорії й практиці освіти.

Мета статті – розглянути поняття “успіх” і “ситуація успіху” як категорії, які позначають один з важливих стимулів поведінки й діяльності, у тому числі пізнавальної діяльності, здійснити аналіз педагогічного потенціалу ситуації успіху насамперед у рамках теорії педагогічного стимулювання пізнавальної активності студентів.

Проблема педагогічного стимулювання стала в другій половині ХХ ст. предметом педагогічних досліджень (В. Ільїн, В. Коротов, І. Лернер, М. Махмутов, З. Равкін, М. Скаткін, Г. Щукіна й ін.); значна частина цих досліджень

проводилася в галузі дидактики й була спрямована на вдосконалювання змісту, організаційних форм і методів навчання. В працях, які відображають результати досліджень, висвітлено науково-теоретичні положення, які розкривають суть стимулювання як соціального й психологічного явища, визначено основи виникнення й процес розвитку концепції стимулювання в зарубіжній і вітчизняній психолого-педагогічній науці.

Основними філософськими й психологічними положеннями концепції педагогічного стимулювання є:

- проблема стимулів – це проблема активізації внутрішніх рушійних сил розвитку й діяльності особистості. Стимули, які є найважливішим фактором формування особистості, виступають як безпосередні спонукальні причини життєдіяльності суб'єкта, що активізують його;

- спонукальна дія стимулу стає реальною, якщо спонукання, об'єктивно зумовлене ним, сприймається свідомістю й емоційно-вольовою сферою особистості й правильно оцінюється нею. У цьому випадку стимули впливають на формування мотиваційної сфери суб'єкта діяльності. Таким чином, природа діяльності розкривається в особливому прояві факторів, які детермінують;

- ефективність педагогічного стимулювання багато в чому залежить від індивідуалізації й диференціації спонук, від того, наскільки точно вони зорієнтовані на індивідуально-психологічні особливості внутрішнього світу студентів;

- зовнішні впливи з певних обставин можуть особистістю не сприйматися: той самий стимул в одному випадку буде виступати для студента як реальний стимул його пізнавальної діяльності, в іншому залишиться лише потенційним фактором;

- процес стимулювання має враховувати вікові й психологічні особливості людини, тому що з віком більшу значущість набувають стимули, пов'язані з утворенням ціннісних орієнтацій, і послабляються стимули, що викликають прагнення одержати схвалення оточуючих і зберегти серед них своє місце.

У цілому ж доводиться констатувати, що в педагогічній літературі й періодиці проблема реалізації формувального потенціалу успіху й ситуації успіху в навчанні розкрита слабо. На основі аналізу наявних матеріалів можна зробити ряд висновків.

Відомо, що діяльність людини виступає як провідний фактор розвитку її особистості. Роблячи які-небудь зусилля фізичного, інтелектуального, духовного плану, людина вправляється в тому або іншому виді діяльності, розвиває свої здібності, здобуває знання й представлені в досвіді вміння й навички, утверджується в поглядах, переконаннях і ціннісних орієнтаціях. Однак джерелом розвитку особистості стає не тільки процес здійснення діяльності, а і її результат, пережитий особистістю як індивідуальне досягнення, як успіх. Саме усвідомлення індивідуальних особистих досягнень, оцінюваних суб'єктом як удача, як маленька перемога над самим собою й зовнішніми обставинами, є стимулом його подальшого руху в цьому напрямі.

Успішний результат, пережитий людиною як індивідуальне досягнення, окриляє її, вселяє в неї впевненість у себе, у свої можливості; натхненний успіхом студент береться за виконання більш складної справи, діє впевненіше, проявляє ініціативу, творчість і винахідливість, удосконалюється в навчальному й особистісному планах.

Говорячи про успіх, педагоги-дослідники мають на увазі не стільки удачу, скільки гарну результативність (або вражаючі результати) у досягненні намічених

цілей і завдань, а також пов'язане з цим індивідуальне усвідомлення й суспільне визнання отриманого людиною (або групою людей) результату. Переживання, що супроводжують досягнення успіху, визначають морально-психологічне самопочуття людини, зумовлюють темпи й спрямованість її саморозвитку, стимулюють соціальну активність особистості.

“Успіх” і “досягнення” є ключовими словами в цьому визначенні.

Успіх – це насамперед переживання почуття радості від досягнутого, тобто успіх тут виступає як особливий емоційний стан, породжений досягненням бажаної мети.

Досягнення – це характеристика успіху, прийнята й визнана як самою людиною, так і значущими для нього суб'єктами, і це завжди конкретний результат, визнання якого може бути як зовнішнім – суспільним, так і внутрішнім – індивідуальним.

Високо оцінюючи освітню й розвивальну роль успіху, психологи й педагоги справедливо вважають, що стимулювати пізнавальну активність студентів можна за допомогою створення ситуації успіху.

Для того, щоб визначити суть цієї ідеї треба насамперед уточнити зміст і значущість поняття “ситуація”.

У словнику практичного психолога дано визначення ситуації як системи зовнішніх стосовно суб'єкта умов, що спонукають його активність. До елементів ситуації можуть відноситися й стани самого суб'єкта в попередній момент часу, якщо вони зумовлюють його подальшу поведінку.

У психолого-педагогічному словнику поняття “ситуація” і “педагогічна ситуація” визначаються так.

Ситуація – сукупність зовнішніх умов і факторів, що впливають на людину й зумовлюють її діяльність поряд із суб'єктивними, внутрішніми умовами.

У педагогіці не існує універсальних засобів і методів навчання й виховання. Це повною мірою стосується й ситуації успіху. На перший погляд, видається, що викладачеві досить кілька разів організувати ситуацію, при якій студент випробує успіх, і високий рівень пізнавальної активності забезпечений. Але таке ставлення до ситуації успіху може привести до зворотного результату: постійне забезпечення успішності навчання може сформувати не активне, але звичне й, можливо, індиферентне ставлення до навчальної діяльності. Водночас, постійне очікування позитивного результату загрожує розвитком нездатності до подолання труднощів, відмовою від активних дій у складних життєвих і навчальних ситуаціях.

Ситуацію успіху, створювану педагогом у навчально-виховній діяльності, можна подати у вигляді досить простого послідовного ланцюга, ланками якого є:

- установка на діяльність (емоційна підготовка студента до рішення навчального завдання);
- змістовне, технологічне й ресурсне забезпечення діяльності, операції (створення умов для успішного рішення);
- порівняння отриманих результатів із пропонованими (усвідомлене ставлення до результату своєї навчальної праці).

Ситуацію успіху, що об'єктивно стимулює пізнавальну діяльність, створюють завдяки:

- використанню цікавої інформації в змісті досліджуваного й додаткового матеріалу;
- включенню додаткових відомостей про знаменитих людей;

– створенню проблемних ситуацій, які неминуче представлять щось знайоме з нового боку, часом несподіваного.

Без відчуття успіху в студента зникає інтерес до навчальних занять, але досягнення успіху в навчальній діяльності студента утруднено рядом обставин, серед яких можна назвати нестачу знань і вмінь, психічні й фізіологічні особливості розвитку, слабку саморегуляцію й інші. Тому педагогічно виправдане створення для студента ситуації успіху, яка є суб'єктивним переживанням задоволення від процесу й результату самостійно виконаної діяльності. Технологічно ця допомога забезпечується рядом операцій, які здійснюються в психологічній атмосфері радості й схвалення, створюваної вербальними (мовними) і невербальними (міміко-пластичними) засобами. Підбадьорливі слова й м'які інтонації, мелодійність мовлення й коректність звертань, так само як відкрита поза й доброзичлива міміка, створюють у поєднанні сприятливий психологічний фон, що допомагає студентові впоратися з поставленим перед ним завданням. Тому викладач повинен володіти професійними й особистісними якостями, тому що моральні аспекти спілкування педагога зі студентами мають колосальну значущість не лише у виховній роботі, а й в освоєнні навчальних предметів. Тобто успішне проведення занять у першу чергу залежить від викладача.

Професійно працюючий педагог знає, що перш ніж запропонувати студентові виконати яке-небудь завдання, йому треба спочатку “зняти страх” перед майбутньою діяльністю, щоб студентові вдалося перебороти невпевненість у власних силах, боязкість і острах самої справи через оцінку оточуючих. Такий запобіжний захід знімає з людини напруження, вона стає більш розкутою і впевненою, сміліше реалізує свої потенційні можливості.

З метою посилення педагогічного впливу операція “зняття страху” доповнюється операцією “авансування” успішного результату. Реалізуючи цю операцію, педагогу необхідно виразити свою тверду впевненість у тому, що його студент обов'язково впорається з поставленим завданням, подолає труднощі, з якими він зіштовхнеться на шляху просування до мети. Така позиція педагога вселяє впевненість особистості в саму себе, свої сили й можливості.

Разом із цим не виключено, що реалізація подібних операцій може вплинути на формування надмірно завищеної самооцінки, і тоді студент, не замислюючись про наслідки, самовпевнено буде братися за будь-яку, навіть надзвичайну складну роботу, результати якої для нього знезацька можуть виявитися жалюгідними й будуть переживатися з більшою напруженістю. Уникнути такої ситуації дає змогу реалізація операції, пов'язаної зі схованим інструктуванням студента в засобах і формах здійснення діяльності. Але необхідно пам'ятати, що відкрита інструкція не дає розвивального ефекту, тому що людина стає в цьому випадку свого роду засобом виконання педагогічного задуму, а отже, не переживає ситуації успіху. Прихована допомога реалізується шляхом натяку, вказівки, побажання.

Велику значущість у стимулюванні активності студента має операція “внесення мотиву”. Якщо студентові разом з метою діяльності й описом того ідеального результату, що повинен вийти в підсумку, пояснюється, заради чого, заради кого відбувається ця діяльність, то його увага зміщується з мети на мотив і, виконуючи завдання або прохання, він думає про людей, яким необхідна його допомога.

Заключна оцінка також має велику значущість для відчуття студентом свого успіху. Змістовно вона повинна належати не до результату в цілому (хоча

оцінка теж висловлюється), а до окремих деталей отриманого результату, своїм емоційним переживанням у зв'язку з побаченим.

Є ще одна важлива сторона у взаємовідносинах ситуації успіху з умовами пізнавальної активності студентів. Ситуація успіху “переростає” із прийому до педагогічної умови навчальної діяльності, якщо відбувається зміна позиції студента: з об'єкта він перетворюється в суб'єкта навчальної діяльності.

Ситуація успіху надає таку можливість. На початковому етапі організації ситуації успіху студент перебуває в ролі об'єкта. Потім, приймаючи (або не приймаючи) запропоновані умови, він активно включається в те, що відбувається, впливає на хід реалізації ситуації успіху, тобто встановлення суб'єктом обставин. Випробувавши радість від заслуженого успіху, студент бажає його повторити, затвердити. Він починає самостійно шукати шляхи для його повторення: це надає впевненості у власних силах, позитивно впливає на відносини з оточуючими.

Висновки. Таким чином, із суб'єкта обставин у результаті створення ситуації успіху студент стає суб'єктом навчальної діяльності, носієм активного, перетворювального початку. Ситуація успіху, що була засобом виховання й розвитку пізнавальної активності, переростає в умову, що формує в студентів свідоме, творче ставлення до навчального процесу. Послідовна зміна позиції студента й розвиток відносини до навчання нерозривно зв'язані між собою, взаємозумовлюють і доповнюють один одного.

Список використаної літератури

1. Белкин А.С. Основы возрастной педагогики : учеб. пособ. для высш. учеб. заведений / А.С. Белкин. – М. : Академия, 2000. – 188 с.
2. Виллюнас В.К. Психологические механизмы мотивации человека / В.К. Виллюнас. – М. : МГУ, 1990. – 288 с.
3. Коротаева Е.В. Ситуация успеха: психолого-педагогические механизмы и этапы организации / Е.В. Коротаева // Директор школы. – 2001. – № 3. – С. 38–44.
4. Немов А.А. Психология : учеб. для студентов высш. пед. учеб. заведений : в 3 кн. / А.А. Немов. – 2-е изд. – М. : Просвещение : ВЛАДОС, 1995. – Кн. 2. Психология образования. – 496 с.
5. Равкин З.И. Актуальные вопросы теории педагогического стимулирования / З.И. Равкин // Педагогика. – 1994. – № 10. – С. 69–79.

Стаття надійшла до редакції 07.08.2012.

Гусак Е.Г. Ситуации успеха в теории педагогического стимулирования
В статье рассматриваются понятия “успех” и “ситуация успеха” в рамках теории педагогического стимулирования познавательной активности студентов.

Ключевые слова: *успех, ситуация успеха, педагогическое стимулирование, познавательная активность.*

Husak O. Situations of success in the theory of pedagogical stimulation
In the article are considered concepts “success” and “a situation of success” within the framework of the theory of pedagogical stimulation of cognitive students' activity.

Key words: *success, situation of success, pedagogical stimulation, cognitive activity.*